

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

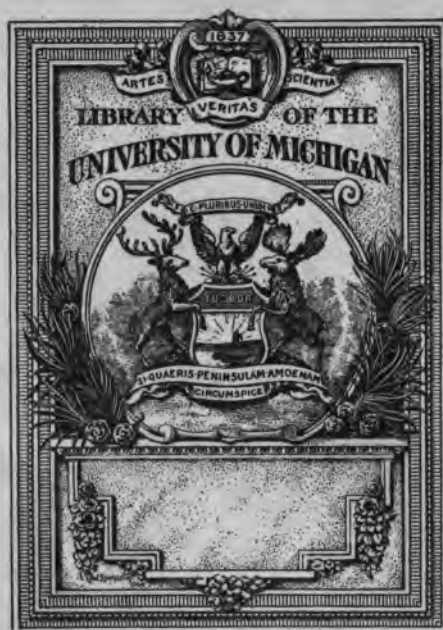
820.5
T88

A

3 9015 00394 202 9

University of Michigan - BUHR

820.5-

T 88

Articuli determinativi anglici historia.

Duo tantum pronomina demonstrativa linguae Anglo-saxonicae fuisse, quorum prius: *se*, *seó*, *pät*, latino pronomini „ille, illa, illud,“ vel potius, „is, ea, id,“ alterum *pës*, *peós*, *pïs*, pronomini „hic, haec, hoc“ responderet, inter omnes constat. Illud enim tertium „*y on*, *y ond*, *y onder*,“ quod Angli hodie aut adiectivi aut pronominis loco usurpant, antiquissimis saltem temporibus pronominis naturam non habebat, sed adverbium aut praepositio erat. (Cf. Ettmüller. Lex. Anglos. s. v. *ge ond*.) Masculini „*se*“ autem plures existebant formae, quarum una *pe* in Apollonio et quibusdam antiquioribus tabulis publicis invenitur; immo „*për*“ non raro obviam fit, ut in Ps. XXXI. 19 et alias legimus. Quod ad femininum *seó* attinet, aliam eius exstitisse formam „*peó*“ ex Wright, pop. treat. p. 37. 2. docemur. Respondet vero pronomen *se*, *pe*, *për* — *seó*, *peó* — *pät* sanscriticae voci *sa*, (ante consonantes *sa*) *sâ*, *tad*, graecae *ὁ*, *ἡ*, *τὸ* pro *τὸδ*, latinae iste, ista, istud, gothicae *sa*, *so*, *thata*. Antiquissimis iam temporibus „*se*“ ante adiectiva praecipue in usu fuisse videtur, unde dicebant: *úre se älmýhtíga scíppend*, noster iste omnipotens creator, id quod Jac. Grimm primus observavit, qui Borealium articulum „*inn*,“ initio adiectivis tantum praepositum, deinde substantivis suffixum esse coniecit. Dixisse igitur videntur e. g. *dagr inn liosr*, dies lucidus, postero vero tempore *dagrinn*, quem usum denique etiam sola substantiva, nullo adiectivo postposito, sequuntur. Gramm. IV. p. 433. Prisci autem Angli et Saxones demonstrativo *se*, *seó*, *pät*, haud facile aliter atque Romani pronomine suo „ille, illa, illud“ utebantur, posterius vero priscorum usum adeo extendere coeperunt, ut pronomen demonstrativum gradatim in articuli significationem abiret et procliticae tantum munus exple-ret. Est autem Anglorum articulus determinativus „*the*“

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-5000
FAX 773-936-5001
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU
CHICAGO.LIBRARY.EDU

**ARTICULI DETERMINATIVI ANGLICI
HISTORIA. 81971**

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN ACADEMIA FRIDERICIANA HALENSI

CUM

VITEBERGENSI CONSOCIATA

AD SUMMOS

IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

DIE II. FEBRUARII A. MDCCCLVII. HORA XI

UNA CUM SENTENTIIS CONTROVERSIS

PUBLICE DEFENDET

AUCTOR

BENNO TSCHISCHWITZ

SVIDNICENSIS.

ADVERSARIORUM PARTES SUSCEPERUNT:

F. W. IAHN, DR. PHIL.

FR. RICHTER, SCHOLAE DISCIPLIN. REAL. COLLEGA.

HALIS,

TYPIS ORPHANOTROPHEI.

10) Ubi praepositiones cum substantivis suis adduntur, ut rei cuiusdam proprietas explicetur, ut e. g. the tree behind our house is blossoming, arbor pone aedes nostras floret. The room upstairs is locked up, conclave in superiore domo clausum est.

11) Ubi adverbis utuntur ad certae rei singularitatem denotandam: The weather to-day is bad, hodierna tempestas aspera est.

12) Ubi in singularitate certae rei denotanda substantiva, adiectiva etc. non quidem adduntur, sed subintelligenda sunt, ut e. g. The ice is already thick enough to walk on, i. e. glacies certi fluminis, lacus, stagni, auditoribus noti, iam satis solida est, ut homines eam transgredi possint. The snow is already two feet high, i. e. nix huius hiemis, aut quae modo cecidit, duos pedes alta est, (Hic et in exemplis supra sub 9. 10. 11. 12. citatis articulo demonstrandi vis inest.)

13) Ubi totum genus rerum, quasi singula sit res, denotatur, ut e. g. the dog is a rapacious animal; the dalia is a beautiful flower.

14) Ubi adiectiva substantivorum vim et naturam assument, ut e. g. the beautiful, the sublime (ut nostrum: das schoene, das erhabene;) the rich and the poor, opulenti et pauperes; the quick and the dead, viventes et mortui, cf. the same, idem; the other, alter; et omnia numeralia ordinalia, quae revera adiectiva sunt, ut: the sixth, the ninth etc.

15) Ubi nomina propria ita commemorantur, ut totum quasi genus hominum eiusdem nominis significant, ut e. g. Bonaparte was the Caesar of his century.

16) Ubi appositione utuntur, ut e. g. William the Conqueror.

17) Ubi duo comparativi ponuntur, quorum alter alteri correspondet, ut in: The poorer the guest, the better pleased he is with being treated.

18) Ubi verba substantivorum vi et natura augentur, ut e. g. the writing, the reading etc.

Licet hodie articuli determinativi usus frequentissimus videatur, nullos tamen articulos apud Anglos et Saxones fuisse ex

antiquissimis quae exstant, monumentis, *Beówulf*, *Vid-Sið*, *Caedmonis* paraphrasi adparet. Articuli enim quasi vestigia, si quaedam ibi deprehendere putaveris, vereor ne pro articulo sumas, quod rectius demonstrativum adpellatur, quamvis negare non ausim, illa pronomina pluribus locis iam liberius esse usitata. Duplex autem, ut supra diximus, natura pronominis *se*, *seó*, *þät* erat: demonstrandi enim et determinandi vim habebat. Itaque Romanorum „is qui, ea quae,“ Anglosaxonum pronomini „*se þë*, *seó þë*“ respondet. Antiquissimi profecto veterum Romanorum usum omnino secuti esse videntur, quibus ipsa substantiva, nullo addito articulo, ad exprimendas cuiuscunque generis notiones sufficiebant. Eos igitur linguae anglicae grammaticistas in errorem incidisse dico, qui docere audent, numerosas illas locutiones, in quibus Britanni hodie articulos omittere solent, originem ducere e quadam recentiorum tantummodo licentia, quam ipsi lingua vernacula „*sprachgebrauch*“ appellant; neque enim illi intellegere videntur, hanc articuli omissionem referendam esse ad eam priscae linguae conditionem, qua articulus prorsus esset inusitatus.

Nam quod nunc, ut saepe fit, in exceptionum numero habetur, id vel grammaticae legis vim et naturam olim habebat, quod nunc lex habetur, antiquissimis temporibus in exceptionis iure fortasse stabat, id quod nuper a duobus viris de historia linguae anglicae optime meritis Koch et Maetzner luce clarius demonstratum est. Sed in nostra de articulo determinativo quaestione, vereor ne ipso amplissimorum doctissimorumque hominum iudicio res obscuretur, quia uterque, quantumvis eruditione illustris, suam tamen alteri, ut videtur, contrariam opinionem defendit. Docet enim Koch II. p. 121. „*Ursprünglich reicht das substantivum aus; es nennt den gegenstand so klar und bestimmt, dass in ihm nicht die nothwendigkeit liegt, den artikel (vel potius: das pronomem demonstrativum) beizufügen.*“ — Maetzner, nullo temporum discrimine facto, doctrinam suam sic exhibet: Das abgeschwächte demonstrative fürwort und das ebenso tonlos gewordene zahlwort für die einheit treten unter dem namen des bestimmten und unbestimmten artikels in einem weiteren bereiche auf, als dies ihre ursprüngliche bedeutung

mit sich bringt. Ihre syntactische verwendung beruht auf dem in der jüngeren sprache erweiterten gebrauche des Angelsächsischen.“

Res igitur talium virorum iudiciis in dubium vocatur, neque satis constat, utrum pronomen demonstrativum articuli loco iam apud antiquissimos usitatum fuerit, nec ne. Ad aliorum hominum auctoritatem si recurrere liceat, non habemus, quem maiore confidentia consultare possimus, quam Lud. Ettmüller, virum et ingenii acumine et solidioris doctrinae laude praeter caeteros vigentem. Is in synopsi sua grammatica anglosaxonica, quam glossario suo praemisit, ne mentionem quidem facit articuli et voculas „se, seó, pät“ nihil nisi pronomina demonstrativa esse docet. (LI. §. 5.)

Non priscis, sine dubio, sed posteris demum demonstrativo opus fuit articuli loco. Quemadmodum enim Romani, ut supra diximus, articulo carebant, heredes vero latinae linguae, Hispani, Italici, Francogalli illorum pronomen demonstrativum „ille, a, ud,“ gradatim in articuli formam extenuari patiebantur, ita Angli fecerunt. Prisci Anglosaxones articulum prorsus ignorant, posterius demonstrativum pleonastice usurpant, subsequentes sive liberiores sive negligentiores usum in consuetudinem venire sinunt, nostrae aetatis homines rem legis loco habent. Et quidem rarissime in carmine de Beowulfo demonstrativum pleonastice occurrit, pluribus locis non sine quadam vi poetica adhibetur; in Vid-Sið plerumque omittitur. Pagani enim et poëtae non sine rhetorica ratione, christiani et pedestris orationis scriptores pleonastice, aut quo clarius loquantur, demonstrativo utuntur. Illo nimirum tempore, quo Angli et Saxones, priscae religionis non minus quam paternorum carminum popularium obliti, homilias et sacra christianorum scripta in suam linguam convertere, et ipsi libellos componere coeperant, multis locis pronomen demonstrativum sive determinativum praeponebant nominibus. Itaque Älfrics praefationem ad genesin perlegenti ab initio iam demonstrativum obviam fit:

Pu baede mö, leóf, pät ic sceolde þe avendan of Lêdene on Englisc þa bôc Genesis, ubi þa determinativi locum tenet, quasi dixerit: eum, quae Genesis voca-

tur, librum. Pät ic ne þorſte nâ märe avendan þære béc, ne plura traderem illorum (scil. de quibus egimus) librorum; — forþam þē sum óðer man þē hāfde avend fram Isaace þā bōc ôð ende; propterea quod alius quidam homo tibi tradiderat inde ab Isaac illum (scil. cuius mentionem feci) librum usque ad finem. Ubi vero latinum sermonem ad verbum tradit, cavet, ne demonstrativum immisceat: „On anginne gescōp God heofenan and eorðan.“ Et spiritus Dei ferebatur super aquas: „And Godes gāst vās gefērod ôfer vāteru.“

At articulo determinativo in linguam anglicam inducto, usus demonstrativorum mire commutatus est. Nam ex demonstrativo þē, þeó, pät articulus determinativus tali modo ortus est, ut initio þē et pät *πλεοναστικῶς* adhiberentur, nulla ratione generis habita. Itaque tum dicebant: From þat on sê to þat oþer, inde ab uno mari ad alterum, quamvis anglosaxonibus vox „sac,“ mare, masculini et eadem femini nunquam vero neutrius generis esset. Eadem ratione: On þat oþer side of þe strete, scribebant, et Chaucer adhuc dicere potuit: That lusty season of that May, Made every wight to ben of such plesaunce; etc.)*

Pluralis numeri una tantum terminatione þā, iam Anglo-saxones utebantur, neque ullum erat generum discrimen; illo þā, quasi plurali articuli forma pro accusativo et nominativo scriptores haud raro utuntur, sed posterius voculam in thō transformant. Þā Finnas him þuhte and þā Beormas spraecon neāh ān geþeóde, Finni ei videbantur et Beor-mi eadem fere lingua uti. He við þā Bryttas gefeaht, is cum Britannis dimicavit. — Þā pät þā Pihtas and Scot-tas geāscôdon, quum hoc Picti et Scoti rogarent. Þô twei children, duo illi liberi.

Iam vero posterius detrimentum, quod lingua nimio et quasi immodico demonstrativi usu fecerat, sensim animadvertunt, et þô, thô, pro articulo quidem omittunt, sed usus illius

*) His exemplis demonstratur „the et that“ aliquamdiu promiscue usitata esse, unde demonstrativa articuli vis apparet. (Cf. pag. 5. 9. 10. 11. 12. 13.)

formae etiam demonstrativi loco in dies rarior fit, puto quod scriptores cavebant, ne vocula cum simili adverbio þô, thô confunderetur. Sic illud „thô“ e lingua anglica sub finem saeculi quarti decimi evanescit, ita ut iam in Chauceri scriptis rarissime admodum reperiatur. (Chauceri opera ed. Thomas Tyrwhitt v. 2315; 2353; 12,482.) Inde ab illo tempore Angli non amplius dubitant alterius demonstrativi þës, þeós, þis, iura violare, cuius formam pluralem, quae Anglosaxonibus þâs, posteris thôs, vel those erat, amisso plurali þô substituant. Tali modo factum est, ut de antiquo pronomine þë, þeó, þät, feminini forma prorsus evanesceret, masculini forma „þë, the“ in articulum abiret; „þät, that“, prisca demonstrandi vi reservata, pro omnibus tribus generibus una cum usurpato plurali „þâs, þôs, those“, demonstrativi loco adhiberetur.

Pronomen vero þës, þeós, þis legitimo suo plurali spoliatum, in integrum restituendum esse, mitiora saecula intellegebant; itaque post multam dubitationem novam denique pluralis formam „these“ fingunt, memoriâ masculini þës, aut feminini þeós, quae paullatim extincta erant, religiosius quodammodo conservatâ. Si quis vero quaesierit, unde sit factum, ut demonstrativum proclitices naturam tam facile assumeret, non tantum priscae anglicae linguae rationem haberemus necesse erit, sed omnium etiam linguarum quae germanae appellari solent. Satis igitur erit mentionem fecisse nostri articuli der, die, das; (der, diu, daz) qui hodie quoque pronominis demonstrativi locum omnino explet. Atavi nostri et Anglosaxones non aliter egerunt atque Graeci, quorum δ , η , $\tau\acute{o}$, Homeri temporibus demonstrativi vim utique habebat. Vetus autem þë, þeó, þät, pariter atque nostrum der, diu, daz, non tantum demonstrativum, sed etiam determinativum et þë quoque relativum erat. Neque enim dubito indeclinabilem illam particulam þë, quam Etymüller in glossario a pronomine seiungit, eandem vocem habere atque demonstrativum, id quod etiam Koch vol. II. §. 346 satis evidenter demonstrat. Quod quum ita sit, þë, demonstrativum, determinativum et eodem tempore sui ipsius correlativum erat, unde non mirum est, frequentissimo usu tandem tritum et attenuatum fuisse.

Dicebant enim: Sē ŷlca God, þē gepāfōde, þāt he svā gēcostnōd vaere; idem Deus, qui consensit ut tali modo tentaretur. — Sē scucca, þē hine besvīcan volde; larva illa (scil. diabolus) quae eum fallere voluit. Pūrh þēs cyninges gebod, þē hī hider gelaðōde; regis imperio qui eos huc invitavit.

Nu seó burh svylce is, þē aer vaes ealra veorca fāstōst; nunc illud castellum tale est, quod olim omnium operum erat munitissimum. Ofer þā eā, þē hātte Araxis; trans fluvium illum, cuius nomen Araxis est.

Þāt folc þē hider com; is populus, qui huc venit. Fyr com ŷfan, þē þā scēp forbārnde; Ignis supra venit, qui illas naves absumsit.

Angli pro vocula þē hodie „which, who aut that“ ponunt; sed ne sexto decimo quidem saeculo illud þē prorsus extinctum erat, sed pleonastice cum „which“ coniunctum saepius apparet apud Shakespeare, ut e. g. in Richard II.:

That Mowbray hath received eight thousand nobles,
In name of lendings for your highness' soldiers,
The which he hath detain' d for lewd employments.

Errant, qui „the“ ante „which“ non antiquum relativum, sed articulum esse docent.

Rationem vero, qua pronomen demonstrativum articuli naturam assumere potuerit, si percunctari studemus, videamus necesse est, quo factum sit, ut prisci Anglosaxones illis naturae rebus, quae omnibus communes sunt, ut soli, lunae, terrae, coelo, oceano etc. demonstrativum mōx tribuerent, mōx abrogarent (Koch II. §. 168.). Invenimus enim: Hys ansyn sceān svā svā sunne, facies eius solis instar splendebat, et, Hvŷ scŷned seó sunne reāde on morgene, cur splendet sol purpureus matutino tempore? Är sunne tō sette eode, antequam sol ad occasum vergebat. Hvār gæd seó sunne on aefen tō sette? Ubi sol vespere occidit? Quaestio est, utrum quaedam notio demonstrativis his locis insit, nec ne. Errare mihi non videor, si contendo „seó sunne“ cum gestu quodam esse dictum, quo orator inter sermonem concitatum auditorum attentionem excitare studeret; nempe demonstravit iis splendentem illum firmamenti orbem, super omnium capita

versantem, ita ut non animos tantum, sed ipsos oculos testes sermonis redderet. Virtus enim demonstrativi praecipue est declamatoria, et prisci oratores vocular *þē*, *þeó*, *þāt* adhibere solebant, ut *ἐμφαντικῶς* vel *δεικτικῶς* loquerentur. Ubi vero demonstrativum non adhibetur, orator ad animorum magis quam ad sensuum operam spectare videtur. Posterios eundem usum aliquamdiu retinuisse non mirum est. Dicunt enim: fele gēre under sunnen, multos annos sub sole. He haefde mani lond awonne under þare sunne, pluribus sub sole terris potitus est. Inde a saeculo decimo tertio demonstrativum nusquam solent omittere.

Eadem ratione faciunt, ubi de luna agunt. Antiquissimi enim dicebant: He worhte mōnan, lunam creavit. — Seó sunne byð forsworcen, and se mōna his leoht ne sylð; sol obscuratus est, nec luna lucem suam largitur. — Posteriores simili modo dicebant: þē mōne gan to scīne, luna lucere coepit: et þat iscop mone and sunne, id luna creavit et sol. Recentiores semper articulum ponunt.

Eorðan, terra, prisci rarius cum demonstrativo coniungunt quam posteriores. Dicit vero Lagamon: Þe eorþe gan to cwakie, quod significare videtur: haec, quam habitamus, terra tremere coepit. Caedmon demonstrativo non utitur, ubi terra tantum coelo contraria exhibetur: Her aerest gescōp ēce drihten heofon and ēorðan. Posteriores demonstrativum aspernantur. Gē synd eorðan sealt, vos terrae sal estis; Heo tileden on eorðan, arabant in terra. Er þan oure Lord on erþe was ybore. Comparandae sunt hae et similes locutiones nostro: auf erden. Chauceri temporibus scriptores demonstrativo quidem uti solent, sed antiqua illa locutio: „heaven and earth“ usque ad hunc diem conservata veterum usum sola probare videtur.

Heofon, (heben, Bed. 4, 24. heaven, antiquior forma, cf. dipl. anglos. de anno 680; saepius feminini generis heofone) qua voce Anglosaxones coelum vocare solebant, aut cum demonstrativo aut sola invenitur. Hym vurdon heofenas ontynede, coeli ei aperti sunt. Stēorran feallað of þære heofenan, stella de illo coelo cadunt. Posteris demonstrativum omittere pariter licebat. Dicebant igitur: Heoff-

ness waerenn openedd, coeli aperti erant. — Swulc heovene wolde vallen, Quasi coelum cadere velit. Scriptores vero in omittendo demonstrativo non consentiunt. Chaucerus iam dicit: So stood the heven wanne that we were born. Grammatistae linguae anglicae docent, voces „sun et moon“ semper, earth et heaven tunc cum articulo esse coniungendas, cum res non divinas (ut heaven pro Deo) sed naturales significant; non igitur illi explicant, quo pacto clarissimus Shakespeare potuerit dicere: „the winds of heaven“, quod Byron (All heaven and earth are still) omnesque alii impune imitantur.

Ad coeli regiones significandas priscis Anglosaxonibus ipsa suffecisse videntur nomina. Scribunt enim: Donua, þá eá is eást yrnende, Danubius, ille fluvius, orientem versus fluit. Ferden heo aest, ferden heo west, ferden heo súð, ferden heo nord, ibant illi orientem, occidentem etc. versus. Apud antiquissimos demonstrativum usu non venisse, ex locutionibus quibusdam antiquitus conservatis apparet: bæ súðan, bæ nordan, bæ westan etc. Illis vero temporibus, quibus demonstrativum articuli iam quasi officia explere et saepius pleonastice adhiberi coepit, pronomen quoque in eas et similes locutiones irrepsit, unde Lagamon iam diceret: Wunede in þam nordende, in septentrionali regione habitabat. Itaque posterius quoque scribunt: Engeland is yset in þe ende of þe world, as al in þe west et: Þorghout þe South to þe North.

Inde ab initio saeculi decimi quarti usus demonstrativi omnibus communis esse coepit, unde Maundeville scribit: It entreth into the see toward the East. — Betwene the Orient and the Septentrion. Grammatistae nostri ubique articulum retinendum esse docent, sed temere; nam in quibusdam locutionibus, praesertim iis quae nautarum sunt, Britanni hodie ab antiquissimorum consuetudine non prorsus abstinere videntur, dicunt enim: north by east; north by west; south by east; south by west; the wind blows south, etc.

Non mirum est anni tempora absque demonstrativo fuisse usitata, quoniam a sensuum consuetudine omnino seiuncta,

nullo modo loquentem ad demonstrandum inter sermonem incitare poterant. Itaque invenimus, On vintra; (ut hodie: in winter, in summer, etc.) on lencten, veris tempore; sumor is gehende, aestas est propinqua; (þās sumeres, hac aestate;) tô sūmera, aestate. Scribunt tamen antiquiores: tô þam middan vintra, media hieme; ofer þone midne sumor, per dimidiam aestatem. Adiectivo attributive posito, quod et alias iam pridem determinativum postulabat, illas et similes locutiones effectas esse puto. Angli quoque nostrae aetatis, ubi de anni temporibus loquentes substantiva, praepositiones aut adiectiva praedicative adhibent, nullo articulo uti solent. Dicunt igitur: Summer is over; spring is past; sed ponunt articulum ubi adiectivo attributive utuntur: the hót summer; the severe winter. Poetae vero ne tum quidem articulum ponunt, ut e. g. Thomson, qui scribit: See, where surly Winter passes off. — And, hid beneath the fair profusion, yellow Autumn spies. — From brightening fields of ether fair disclosed, Child of the Sun, refulgent Summer comes; sed etiam: The full blown Spring; the turning Spring; the various blossomed Spring. Inter antiquiores Robert Langland þē ponere solet, ut in: Sone after þē wintere, whan þē somer began. (1362). Menses demonstrativo carent, ubi sine adiectivis apparent; adiectivis coniuncti þē plerumque assumunt, iam apud antiquissimos, ut: se aerra Geóla, se äftera Geóla; se aerra Lida, se äftera Lida. Posteriores, qui Romanorum nominibus utuntur, articulum aut ponunt, aut omittunt. Chaucer scribit: fresher thanne the May, sed etiam: It felle ones in a morwe of May. Britanni hodie non facile articulum ponunt, dicunt igitur: April is very warm; sed apud Edgar Poe, americanum poetam, invenio: It was in the bleak December, nimirum quod adiectivo utitur.

In singulorum dierum usu recentiores ab antiquissimis non differunt; his enim et illis ipsa sufficiunt nomina, sed plurali numero etiam antiqui demonstrativa praemittere solebant: We état on þām sunnan - dagum, edimus diebus dominicis.

Tempora diei diu demonstrativa repudiavisse videntur, Anglosaxones enim dicebant: On daege, hodie; on morgene, mane; on aeven, vespere; at non, medio die; by nyhte, nocte; quae locutiones a recentioribus adverbiorum forma: to-day, to-morrow, at-eve, yester-eve, by night conservatae sunt. Nunc „at eve, yester-eve poetarum tantummodo sunt, ceteris: in the evening, yesterday in the evening dicere lex est.

Vocibus: geofon, gârsecg, quibus Oceanum vocabant, veteres Anglosaxones demonstrativum praepone non solebant; dicebant igitur: Glidon ofer gârsecg geofonydum; super oceanum undis marinis fluebant. — Dägvôma becvom ofer gârsecges, godes beacna sum, aurora fiebat super Oceani undis, quoddam dei signum; sed vocem „sae“, mare, saepius demonstrativo coniungunt: And ealle ofer þone sae âflymdon; et omnes super mare fugaverunt. On þæs saes varôðe, in maris littore. — Bë þam reáðan sae, ad mare rubrum. On síðne sae, in vasto mari. — Seó sae slôh tógädere, maris undae coierunt. Bebeád þam vinde and þære sae, vento imperavit et mari. Demonstrativum voci „sae“ praemitti videtur, ubi certum mare, ut lectoribus notum, aut de quo prius sermo erat, significatur. Itaque dicebant: Bë þam reáðan sae, ad illum (scil. quod nostis) mare rubrum, sed: „on síðne sae“, in vasto mari, quod certum mare non intellegendum est. Angli hodie ante vocem „sea“ articulum haud facile omittunt, nautae vero, utpote qui patrum consuetudinem religiosius servare soleant, etiam nunc dicunt: he goes to sea, he is on sea, they put to sea; he is half sea's over, quo hominem vino gravem significant.

Litus Anglosaxonibus est „varôð“. Ubi de certo litore loquuntur demonstrativum nimirum ponunt: on þam varôðe; omittitur þë, ubi fines tantum maris et terrae notantur: Bë saevarôðe. Britanni si hodie quoque on shore, vel ashore, in litore, dicunt, veterum tantummodo consuetudinem sequuntur. Errant vero, qui vocem score cum Somner et Bosworth anglosaxonicam esse putant; nusquam enim in monumentis quae exstant anglosaxonicis invenitur; praeterea

iam Samuel Johnson, in Lexico suo Anglosaxonico voci islandicum originem vindicat.

Nomina fretorum et lacuum sine demonstrativo in antiquissimis monumentis obviam fiunt. *Þe saes earm, þē mon haet Ostsae. Se Wisle līd in Estmire.* — Ante has et similes voces articulus hodie non omittitur. (Vide pag. 2. 2.)

Fluminum nomina, ubi sola occurrunt, sine relativo saepius inveniuntur. *Him þā Loth gewāt land gesceāvigān be Jordane, tunc ivit Loth, terram ut conspiceret ad Iordanum. Ōð Eufraten, Euphrate tenuis. Ubi appellativum „eā“, fluvius, praemittunt, demonstrativo uti solent. From þære eā Danais west ōð Rhīn þā eā. — On ōðre healfe þære eā Donua, vel: on ōðre healfe Donua, þære eā. Haec et similia ex appositione, quae plerumque demonstrativum postulat, orta esse apparet. (Vide pag. 6. 17.) Prisci enim dicebant: Donua, þā eā; posteris þā eā Donua dicere fas erat. Totum per medium aevum fluminum nomina cum aut sine articulo e scriptorum arbitrio adhibentur. Si vero grammatistae hodie docere audent, articulum cum fluviorum nominibus utique esse ponendum, errare eos contendo. Poetae saltem eorum praecepta saepius rident, ut e. g. Byron dicit: *Over Danube's stream, imitans videlicet Shakespeare in Iulio Caesare: That Tyber trembled underneath her banks. — Draw them to Tyber banks. — Et in Antonio et Cleopatra: Where is my serpent of old Nile? Labienus hath extended Asia from Euphrates. Montium nomina sine demonstrativo ponere solebant. In regis Ālfriki descriptione Germaniae invenimus: On ōðre healfe Donua þære eā is þāt land Carendre sūð ōð þa beorgas þē man Alpis haet; In altera fluvii Danubii parte terra est meridiem versus montibus tenuis, qui Alpes vocantur. Ubi vero vocem: beorg, mons, adiciunt, iam antiquiores demonstrativum adhibent, ut e. g. ōð þā beorgas Riffin, quod pariter ex appositione: Riffin, þā beorgas, ortum dico.**

Britanni hodie cum pluralibus tantum articulum utique coniungunt, ut e. g. the Appenines, the Pyrenees, the Andes etc.

Terrarum nominibus Anglosaxones demonstrativa nunquam coniungunt. Dicunt igitur: Bræoton is gârsecges eâland, Britannia Oceani est insula; Oc hit man haet eall Germania, et illud omne Germaniam vocant. And þone be eástan Carendralande begeondan þam vêstenne is Pulgaraland, and be eastan þam is Crecaland; et porro in orienti parte Carendrorum terrae trans desertum Bulgaria, et in illius orienti parte Graecia est. Posteriores et recentiores a maiorum usu minime aberraverunt; dicunt igitur: Switzerland, France, Italy etc. nimirum sine articulo; sed Francogallorum usum imitantur in nonnullis praesertim plurali numero usitatis, ut, e. g. The Indies, fr. les Indes; the Brazils, fr. le Brésil, et in quibusdam singularibus: the Levant, la Levante, the Palatinate, le Palatinat; the Crimea, la Crimée etc.

Insularum quoque nomina cum articulo occurrunt, ubi plures in cycladum modum congregatae apparent, ut e. g. the vessel was bound for the Canaries, (les îles Canaries), the Azores etc.

Urbium nominibus demonstrativum praeponere nunquam fas erat, sed recentiores Francogallos et hîc interdum imitantur. Dicunt enim: the Hague, le Hague, ut nostrum: der Haag.

Ubi terrarum, insularum, urbium nomina cum adiectivis coniunguntur, articulum poni, non mirum est. (Vide pag. 5. 10.) Itaque the mighty Rome, Roma praepotens, dicunt. Interdum vero ne tunc quidem articulo utuntur, sed dicunt: Old England, merry old England, fair Sevilla; — May his great posterity ne'er fail in old Scotland. (Robert Burns.) Nomina enim England, Sevilla, Scotland, priorum nominum naturam conservant, neque in appellativorum ordinem abiere. Comparandae sunt hae et similes locutiones quibusdam personarum nominibus propriis cum adiectivis coniunctis ut: Little Tom, dear William, old Jack etc. quae sine articulo poni solent. Nomina propria enim omnibus temporibus demonstrativo vel articulo carebant. Anglosaxones igitur dicebant: Þa vaes on burgum Beó-wulf. — Aetla veold Hunum, Eormanric Gotum,

Becca Barnungum, Burgendum Gifica. Posterī eandem legem sequuntur: Alienor þe waes Henries quene. — The other age is from Noe to Abraham. Ubi vero adiectivum attributive adiicitur, iam Anglosaxones cum nominibus propriis non raro demonstrativa coniungere solent, ut e. g. *Us saede sôdlice Beda, þæt se eādiga Cúðberhtus etc.* Etiam hunc usum ex appositione ortum esse puto, quippe quae vulgo demonstrativum assumat, ut e. g. *Cudberhtus se eādiga, Cudberhtus ille beatus; Beda se hālgā, Beda ille sanctus,* (ut Graecorum: *Νέστωρ ὁ γέγων*). Licebat enim antiquissimo tempore appositionem substantivis praemittere, unde dicere poterant: *Ecgfrid se āðela cyning, et: se āðela cyning Ecgfrid,* ex qua licentia attributiva substantivorum et adiectivorum positio orta esse videtur. (Vide pag. 5. 9. 10.) Minime vero articulus erat necessarius in appositione, ut ex *Vīd-sīð* apparet, ubi reperimus: *Emercan sôhte ic and Fridlan, and Easgotan, frôðne and godne, fāder Unvenes: Emercum visitavi et Fridlum et Gothum orientalem, sapientem et probum, Unveni patrem.* Non temere vero omissum demonstrativum coniicio, quoniam *þan froðne and godne* significaret: sapientem illum et probum, quasi notus esset auditoribus, sine demonstrativo vero: sapientem quendam et probum hominem, nimirum ut auditoribus ignotum. Non mirum est, eas quoque voces, quae per *Προσωποποιῶν* in nominum propriorum numero habentur, demonstrativo prorsus carere, ut illud *Vyrd, parca,* e. g. *Mē þæt Vyrd gewaef, Parca id mihi contexuit; — Hine death nimeð; mors eum rapit.* Eodem modo etiam posterī dicunt, ut Chaucer: *When Love all this had boden me, I said him, Sir, how may it be?* (Romanunt of the Rose v. 2720.) Eadem ratione grammatici hodie docent, notiones universales, i. e. a sensuum consuetudine seiunctas (ut amor, odium, amicitia etc.) nunquam articulo esse coniungendas, nisi genitivus substantivi, ex quo pendeat, addatur, ut e. g. *the wisdom of Socrates, the chastity of Lucretia;* (Vide p. 5. 9.) ubi „the“ demonstrativum est.

Populorum nomina antiquissima monumenta sine demonstrativo praebent. Non mirum igitur, quod in regis Alfredi

descriptione Germaniae legimus: Þonne vid norðan Donua avylme and be eástan Rine sindon Eastfrancan; and be súðan him sindon Suaefas on óðre healfe þære eâ Donua; and be súðan him and be eástan sindon Baegðvare, se dael þē man Regnesburh haet; tunc a Danubii capite ad septentriones et a Rheno orientem versus Franci sunt orientales; et meridiem versus ab illis Suevi sunt in altera parte fluvii Danubii, et ad meridiem et orientem versus ab illo Bavari habitant, illa scilicet pars, quam vocant Regina Castra. Quamvis Maundeville adhuc scribere potuisset: Sarazins have destroyed it, (1355) sequenti tamen tempore articulus in vulgarem usum recipitur. Grammatistae verò, qui hodie docent, articulum utique esse ponendum, silentio prorsus transeunt, unde factum sit, ut Shakespeare saepissime numero articulum omitteret. Dicit enim: Hector in view of Trojans and of Greeks, Shall make it good. Troil. et. Cres. — Lest parties break out, and sack great Rome with Romans. Coriolanus. He were no lion were not Romans hinds. Jul. Caes. — By all the gods that Romans bow before. *ibid.* — The story of that baleful burning night, When subtle Greeks surprised king Priam's Troy. Tit. Andron. — Now by the top that warlike Goths adore! *ibid.* — Here Goths have given me leave to sheath my sword. *ibid.* When Goths were Goths and Tamora was queen, etc. — Non igitur dubium est, quin sexto decimo saeculo ille veterum Anglo-saxonum usus minime obsoletus fuerit, neque miror elegantissimum Byron scenicum poetam in quibusdam locis imitari, ut in Childe Harold's Pilgrimage: But most the modern Picts ignoble boast, to rive what Goth and Turk and Time hath spared. — But Britons never swere from law. The chosen van of Tartar and of Mussulman etc. (Vide pag. 3. 4.) Nominum, quibus Deum vocare solebant, longam nobis seriem tradiderunt: God, dryhten, mētôd, vealdend, scyppend, quorum nulli demonstrativum praeponere solebant. Dicebant enim: Swyle him god sealde, quod Deus ei prae-buit; Siððan him

scyppend forscrifen haefde, postquam creator eum condemnavit. Gif ic wealdandes willan cude, si nossem regnantis voluntatem. Adiectivum Almyhtiga, ubi Deum significat, cum demonstrativo semper coniungitur; e. g. Si lof þam Almyhtigan! laus sit omnipotenti! Gif se Almyhtiga me haet þas hâdes beón, si ille omnipotens iubet me huius conditionis esse. Apparet demonstrativum usurpatum esse, ut adiectivo substantivi vis tribueretur. Si quis vero docet, illam locutionem nihil nisi ellipsin esse, quasi prisci dixerint „God, þe Almyhtiga,“ et posterius primam vocem omiserint, non habeo quod contra dicam. (Vide pag. 3. 3.)

Ubi de Iesu Christo translative loquuntur, eandem legem sequi solent; dicunt igitur: the Redeemer, pro Christ, the redeemer, ut Saxones: the Heliand etc.

Veteres iam Anglosaxones, ubi de diabolo loquuntur, eandem solent observare rationem. Dicunt enim: Satan mædelode, Satanas verba fecit. Svâ dêd Antechrist, in hunc modum Antichristus egit. Sed illa nomina, quae translative aut per euphemismum adhibentur, ut: sceocca, larva; aglaeca, miser; feond, inimicus; vêrga, malus, perditus; vaerloga, veri osor, et similes, saepenumero cum demonstrativo ponuntur. Dicunt igitur: þa vaes eac þe sceucca him betvux; larva etiam illa ibi inter eos erat, quasi dicere vellent: larva illa, quam suo nomine appellari non licet. Eadem de causa demonstrativum ponunt ante vocem deófol, diabolus, haud immemores, Graecis *διάβολος* non nomen proprium sed adiectivum fuisse. (Vide pag. 3. 3.)

Nomina appellativa apud Anglosaxones nullius generis articulum postulasse ex antiquissimis monumentis satis apparet. Dicebant igitur: Lôf sê gevirceð, havoð under heofonum heáfastne dôm, laudem qui perpetrat, sub coelo sedem alte munitam habet iudiciariam. Ne laeg ælþeôdig man viðuten minum hêgum, nunquam alienigena extra sepem meam iacebat. Gif cëorlas hâbban gârs-tûn gemaene, oððe oðer gedâl-land; homines rustici, si pratum commune possident, vel alium agrum publicum. — Gif hva gefeohte on cyninges hûse, si he scyldig ealles his yrfes, and si on cyninges dôme,

hvæðer he lif æge odðe nāge; si quis dimicat in regis palatio, tota sua hereditate multator, atque in regis iudicio esto, nihil interest vitam habeat nec ne. Non igitur opus erat pronomine demonstrativo, ubi nomen quoddam singularis numeri totum significabat genus, sed ne tum quidem adhibebant pronomina, ubi singulae ex toto genere res erant notandae. Posterius tunc vocibus „sum,“ vel „ān,“ utuntur. Pā stōð hraðe holm under heofonum, ibi mox insula stabat sub coelis. Flōð vaes ādaeled, fluctus erat divisus. Quamvis recentiores cum nominibus appellativis articulum saepissime coniungant, (Vide pag. 3. c. Maetzner III. p. 193) sequuntur tamen veterum rationem:

1) Ubi genetivus, quem quidem hodie saxonicum appellant, ante aut post substantivum quoddam ponitur, ut e. g.

Pises cyninges cvēn veard of life gevēten, huius regis coniunx mortua erat. — Ic Ine, mid Godes gife Vest-Seaxna cyning, mid geþēahte and mid lāre mīnes fāder and Hāddes, mines bisceopes etc. Ego Ina, Dei gratia Saxonum occidentalium rex, cum consilio et praecepto patris mei, et Haddi, episcopi mei etc. — He vaes þisse londes king, huius terrae rex erat. Ther they dwellyd fourty dawes, for to lerne londes lawes; Ibi manebant quadraginta dies, ut terrae leges discerent. — The crowne he set on his fadir heved, coronam in patris capite posuit. Recentiores priscorum legem non mutant. Dicit igitur Byron: For he through Sin's long labyrinth had run. —

2) Omittitur pronomen demonstrativum post comparationem, ut e. g.

Ic eom on stence strengre þanne rêcels odðe rose sý; odore graviore sum quam thura sunt aut rosa. — Mo develis than herte may thynke, plures diaboli quam mens potest cogitare. (Chaucer.) Ic geseah Satan svâ-svâ lig-rāsc of heofne feallande. (Marc. 8, 24.) Vidi Satanam fulguris instar de coelo cadentem. Itaque Shakespeare dicit: As true as steel, as plantage to the moon. Byron: Which seem'd to him more lone, than Eremite's sad cell.

3) In sententiis, quae simplicem negationem continent, e. g. *þeóf ne cymð búton þat he stele*, fur non advenit, nisi ut furetur. *Fairer wommon never in no land nas*, pulchrior mulier nusquam erat terrarum. *Trewer wommon ne mai no mon enowe*, fidiorem mulierem nullus cognosceret vir. — *Ther ne lyvede never man*, that some tyme he ne deyde, nullus homo unquam vixit, quin quodam tempore mortuus sit. Shakespeare et recentiores non aliter dicunt: *Never master had a page so kind*. *Never king was richer than Croesus*. *Never was alchymist so near attaining the golden secret*. Etiam Francogalli articulum determinativum omittunt post: *jamais*.

4) In sententiis coniunctiones disiunctivas continentibus.

Ne hafað hió sâvle ne feorh, neque animam habent neque vitam. — *Ne hafað hió fôt ne folm*, neque pedem habent neque palmam. *Þaer nâðor ôm nê modde hit ne fornymd*, ubi neque ferrugo neque tinea id consumit. Eadem ratione Shakespeare et recentiores dicunt: *Nor heaven nor earth have been at piece to-night*. — *I can't say much for friend or yet relation*. — *He that curseth father or mother, let him die the death*. *Bliss is the same in subject or in king*. — *He will spare neither man, woman nor child*. — *Sigh, nor word, nor struggling breath, Heralded his way to death*.

5) In sententiis quaestionem, cui negative respondetur continentibus.

Hvile manna vërodum þurhbrycð mettum bútan smâce sealtess? Quis ex hominum genere cibo perfruitur nisi gustu salis? *Hva gefyld cleáfon his oððe hêderne bútan cräfte mînum?* Quis cellam suam aut hordeum complet, nisi arte mea hoc faciat? Recentiores: *Was ever passion crossed like mine?* *When did knight of Provence avoid his foe, or forsake his love?* *Shall mortal man be more just than God?*

6) In sentiētiis conditionem continentibus. Gif cyning his leóde to him gehâted, rex si homines suos ad se arcessit. Gif peóvman virce on sunnandäg be his hlâfordes haese, sê he freó; si servus die dominico iussu domini sui laborat, liber esto. — Gif feorcund man oððe fremde bûtan vëge geond vudu gange; si alienigena sive ignotus homo extra viam in silvam iret etc. — She is in heaven, if ever woman went there.

7) In sentiētiis quae superlativum continent. Pâ gieng tô Adame idesa scênôst, vifa vlitegôst, tunc ad Adam accessit feminarum pulcherrima, mulierum formosissima. — Hê funde i þan buren faeirest alre bruden, invenit in domo illa omnium uxorum formosissimam. — Pâ vaes abolgen baldest alre kingen, tunc iratus erat omnium regum fortissimus. — He was firste king of the world, primus mundi rex erat, — Omittendo articulo recentiores non sine quadam elegantia patres imitantur, ut e. g. So longest way shall have the longest moans. But grace abused brings forth the foulest deeds, As richest soil the most luxuriant weeds. Eiusdem naturae hae quoque locutiones sunt: Where were you last year? Where shall we go next summer? Most epic poëts plunge in medias res. What place will you choose for first interviews?

8) Ubi longior substantivorum series enumeratur, Angli demonstrativo nunquam utebantur, ut. e. g.

Þone þê grund and sund, heofon and eorðan and hreó vaegas, salte saestreámas and svege uppe âmearcodum mundum sinum, eum qui fundum et fretum, coelum et terram atque undas asperas, salsos maris fluctus et aetherum supernum manibus suis denotavit. Þonne rond and hand on herefelda helm ealgodon, tunc scutum et manus in pugnae campo galeam defenderunt. — Draw to one point and to one centre bring Beast, man or angel, servant, lord or king.

9) Ubi per *ávaρράρ* loquuntur:

Tôð for tôð, handa for handa, fêð for fêð, bärning for bärning, vund við vund, lael við laele;

dens pro dente, manus pro manu, pedes pro pedibus, incendium pro incendio, vulnus cum vulnere, tuber pro tubere. — *Peód vind ongean þeóde*, populus contra populum pugnat. Recentiores eodem modo dicunt: For nation shall raise against nation, and kingdom against kingdom. Fire answers fire, steed threatens steed. — So from the first eternal order ran, And creature link'd to creature, man to man. —

Plurimae eiusmodi locutiones in proverbia abiere, ut: side by side; front to front; man to man; hand in hand; from day to day; from year to year; from face to face, from mouth to mouth, quarum nonnullas iam apud antiquiores reperimus ut: from ansyne to ansyne, from mûde to mûde, etc.

10) In sententiis, quae antithesin continent.

From orðe ôð ende; ab initio usque ad finem; fro fôt to crown, a pede ad verticem; from head to heel, from top to toe, etc. Sic etiam: It would not be fair from sire to son to augur good or ill.

11) Ubi substantiva singularis numeri generatim denotantur.

He is peof and sceada, fur et latro est. Ic eom geat, porta sum. — Ic eom sôð vîneard and mîn fâder ys eorðtilia, Vera sum vitis, et pater meus vinitor (arator) est. — Ic eom gôð hirde, bonus pastor sum. Recentiores legem non mutant, dicunt enim: Silvestre was pope thô. — He was king to the empire. — Were I king! Is he soldier or civilian? lord or gentleman? Is he bachelor or husband?

12) Ubi substantiva pluralis numeri generatim denotantur, ut e. g.

Sume sind yrðlingas, sume scaephirdas, sume oxenhirdas, sume eác svilce huntan, sume fisce-ras, sume fugeleras, sume cypmen, sume sceóvirhtan, sume sealteras, sume bâceras, nonnulli sunt agricolae, pastores, bubulci, nonnulli etiam venatores, piscatores, aucupes, mercatores, sutores, salinatores, pistores. Posteritatorum usum haudquaquam mutaverunt.

13) Ubi superlativus, nullo substantivo addito, apparet, ut e. g.

Synd ýtemeste þa þē beoð fyrmeste and synd fyrmeste þa þe beoð ýtemeste; Ultimi erunt, qui sunt primi, et primi qui sunt ultimi. — Se þē ys læst betveox eóv ealle, se is m̃ara, is qui minimus est inter vos omnes idem magnus erit. — Þæt mē is sorga maest, is mihi angorum maximus est. Posterī et recentiores atavorum usum religiose conservaverunt: Hengest the cnihten waes fāgerest; Hengest equitum formosissimus erat. — Of alle venymes foulest is the scorpion, omnium venenorum scorpio est foedissimum. — Yrlond is aler yle best; Hibernia omnium insularum est optima. Good words, I think, were best. — The narrow path of duty is securest. — Where the citron and olive are fairest of fruit.

14) Ubi duplex accusativus apparet, demonstrativum sup-primi solet, ut e. g.

Tôcneóven Christ sôðne mann, discernebant Christum verum hominem. Pys noble duc Wyllam hym let croune kyng. — He creates Lucius pro-consul.

15) Ubi pro altero accusativo praepositiones „for“ aut „to“ ponuntur, ut e. g.

Se here geceás synderlice him tô hlāforde, exercitus eum potissimum dominum creavit. Ich wulle hal-den þe for laverd, te dominum habere volui. — All your neighbours praise you for honest and upright. — He took Rebekkah to wife. — Antiqui et recentiores demonstrativum pariter repudiant.

15) In permultis locutionibus, quorum substantiva cum verbis unam tantum notionem efficiunt, ut e. g.

hold up head; turn head, make head against; give ear; keep eyes, set eyes; set foot; show legs; be friends; hold hand, shake, clap hands; to bear in hand; put finger, give fingers; take heart; leave town, school, college; keep house, shut up shop; take ship, horse; strike, set, make, shorten sail; cast, drop, weigh anchor; hold

plow; take root; give way; make room; take place; take oath; bring, send word; have sorrow, pain, pleasure, mercy, effect, power; give leave, thanks, attention, permission, battle, answer; do homage, honour, justice, service, penance, mischief; make haste, boast, choice, account, peace, love, suit, shipwreck, vintage; bear witness, evidence, company, envy, fruit; take care, heed, warning, hold, occasion, notice, delight, umbrage, revenge, patience, effect, leave, fire, breath; to lay hold, way, siege; to yield fruit, interest, profit; to catch fish, cold etc.

Plurimas illarum locutionum Francogallis esse tribuendas Maetzner docet, quorum faire honneur, iustice, pénitence, diligence, choix, naufrage etc. Angli imitati fuissent. Sed ipse demonstrat iam apud Anglosaxonum scriptores inveniri: Drihten evät vord tô Noë, Dominus verba fecit ad Noam. Bi us he sende vord lē, per nos tibi nuntiavit. Heo wunden up seiles to coppe, vela in culmen elevabant. To leyen hond upon him. The other setten feet on erthe. etc.

16) In locutionibus, in quibus praepositio quaedam cum substantivo suo vim et naturam adverbii locum indicantis habet, ut e. g.

On earth, on land, by land, to land, under ground, on shore, from shore, in shore, at sea, to sea, quarum plurimas iam apud Anglosaxones in usu fuisse Maetzner demonstrat. E. g. Svâ hvätsvâ þu on sae vorlure, quidquid in mari perdidisti. Þâ hi on sund stigon, tuncin vadum egressi sunt. Eode he be stronde, commeabat ad oram. Stôd his hand geveorc somod on sande; Stabat opus eius simul in ripa arenosa. Me to grunde geteáh, humi me prostravit. In vëstene he fäste, in deserto cibo abstinebat, Hit nis vuhte gelic elles in eorðan, nec ulli rei simile est usquam terrarum.

17) In numerosis locutionibus quas ad habitacula, vel aedificia publica referuntur. (Vide pag. 5, 5. 6. g.)

In town, to town, from town, to court, from court, at court; to school, at school, from school, to college, at church, from church, to church; to prison, in prison, out of prison, on change, from change. Similes locutiones iam apud Anglosaxones in usu fuisse videntur. — Beó þu gebletsôd on byrig, bene tibi sit in urbe. — Ðá vaes on healle heard ecg togen, tunc in aula dirus ensis strictus est. — Gevât ût of healle, ex aula egressus est. — He was on huse, domi erat.

Huc etiam pertinet hâm, nunc home, domus; ât hâm, at home, domi.

18) In quibusdam locutionibus, quae ad singulas habitaculorum partes spectant, ut ad portam, atrium, scalas, lectum, mensam etc. (Vide pag. 5. s. h.)

Up stairs; down stairs, in doors, out of doors, at door, on floor, at table, to bed, in bed etc. Similiter iam Anglosaxones dicebant: Innan bordes and ûtan bordes, domi et fores. — Heo seten to borde, domum profecti sunt. — Se þe bið on þecene, qui in tecto est. — Bodiat uppān hrôfum, nuntiate in tectis. — Betoran dura, foris; âfter flore, post atrium; in ealobence, in scamno cerevisiae.

19) Ante substantiva, quae certas corporis partes significant.

Out of hand, at hand, in hand; on foot, under foot, at foot; at heels, on shoulder, over head, at heart, by heart, in face, on, upon knees. — Sic etiam antiquiores: mid ege, (eye) with mouthe; betwēnen armes; mid fingren; with fote, to foten; on horsen; an foten; on sculdre, o back, touward braesten; beforen breosten, on rigge, on hefde, (head) etc.

20) Ubi ex adiectivo substantivum ita pendet, ut res generaliter tantum significetur; ut e. g.

Sick of home; tall of size, poor of spirit; short in stature; high in rank; sick at heart; stedefast of mod; strong of honde; reed of hewe; big of braun; gentyll of blode; styff and stronge of

body; poor of herte; merry on sighte; vairest a vliten; vlitig on hive (*speciosus forma*) on bodige heah; (*altus corpore*.)

21) Ubi e substantivo aliud substantivum ita pendet, ut res generaliter tantummodo significetur. (Vide pag. 5. 9.)

The title of king; the house of commons, of Lords; the kingdom of animals; the court of justice etc.

Eadem ratione iam Chaucer dicit: The Court of Love, the Complaint of Pitie; the Assembly of fowles, the House of Fame etc.

22) Ubi adiectivum substantivo suo attributive, quod dicunt, praemittitur, ut e. g.

Gaet seó sunne âbûtan pâs eorðan mid brâdum ymbhvurfte, comseat sol lato giro circum hanc terram. — Ne forseoh þu cyrliscne man, ne contemnas virum rusticum. — Ac se älmýhtiga God volde stýran þære nýtenisse his gecorenum Cúðberhte, þurh mynegunge gelimplíces lareoves, sed Deus omnipotens obsistere voluit egestati Cudberhti, electi sui, admonitione opportuni cuiusdam magistri. Ich hebbe eow to seggen soð word of Rome, Vera vobis de Roma verba a me dicenda sunt. — He starf with deadly wounde, mortifero vulnere expiravit. He was to sinful man not despitous, vitioso homini non erat iracundus. Recentiores atavorum usum non sine elegantia sequuntur. Oh valiant man, with sword drawn and cock'd trigger! — Oh dome displeasing unto British eye! With gentle thumb knocked on his breast, with naked foot and sack-cloth vest.

23) Ubi res, quae appositione continetur, auditoribus ignota est.

Þára väs sum Svídulf, biscop on Hrôfescæstre, and Ceolmund, ealdorman on Cent, and Beornvulf, vicgerêfa on Vintecæstre and Ecgulf cyninges horsþegn, Ibi erat Svídulfus quidam, episcopus Rove castri, et Ceolmundus, dux Cantii, et Beornvulfus praepositus Vintecastri et Ecgulfus, regis equitarius. (Vide pag. 6. 17.)

Recentiores eundem fere usum sequuntur in re scenica, ut e. g. Pedro Crespo, alcalde; Baltasar, inkeeper. Hirtius et Pansa, consuls etc.

24) Ubi appellativa cum nominibus propriis coniuncta sunt, ut e. g.

Fäder Abraham; Daughter Regan, Broderr Walterr. — Give me your snuffbox as a remembrance to brother Charles. Heo ferden þer me clipð Munt Senis, eo migraverunt, quod nominatur Mons Senis. — A mile from mount Tabor is the mount Heremon. — There are eleven days journey from Horeb by the way of mount Seir. Then Salomon began to build the house of the Lord at Jerusalem in mount Moriah. (Vide pag. 4. 2.)

25) Ante substantiva, quae materiam significant ut e. g.

Hvilce þing gelaedst þû us? Pállas and sidan, deórvyrðe gimmas and gold, seldcuðe reáf and vurtgemang, vín and elë; ylþesbân and mästlinge, aer and tin, svëfel and gläs and þilces fëla; quales res nobis adducis? pelles et serica, preciosas gemmas et aurum, raras vestes et aromata, vinum et oleum, ebur et aurichalcum, aes et stannum, sulphur et vitrum et talium multa. Posteriores et recentiores a maiorum consuetudine non aberraverunt. Dicunt igitur: Eng'elond is ful enow of fruyt, of selver, or and gold, of tin, of lede, of stel, of yrn (iron) and of bras.

26. In sententiis, quae notiones universales sive a sensuum consuetudine seiunctas continent, ut e. g.

On þare sunnan is haetu and beorthnys, in sole calor est et splendor. — We will habben care of ure life; vitae nostrae consulere volumus. Penance is the tree of life. — Life is sweet. — The proper study of mankind is man.

27) Usque ad substantiva pronominalia: mine, thine, his, ours, yours, theirs articulus determinativus non progressus est.

Restat ut de articulo agamus, quem ei verborum formae praeponere solent, quod gerundium vocant, ut: the writing,

the asking etc. Invenimus illum articuli usum iam apud John Gower, Chauceri aequalem, qui e. g. de constellatione Virginis dicit: She is the welthe and the rysynge the lust, the joy and the lykyng Unto Mercury. Sed quamvis apud scriptores anglosaxonicos exempla articuli tali modo adhibiti non occurrant, apparet tamen, Anglos iam pridem articulum usurpavisse, quo verba substantivorum vi ornarent. Anglosaxones vero substantivis quibusdam verbalibus utebantur, quorum terminatio „ing“ masculinorum, „ung“ vero femininorum erat, interdum autem a negligentioribus scriptoribus et librariis confunduntur. Dicebant igitur: Ville gë bëon besvungen on leornunge? Num castigari vultis in discendo? Girstendäg ic väs on huntunge, heri venatum ibam. Est autem illud substantivum generis feminini (Hvät dëst þû be þînre huntunge?) cum aliis substantivis semper genetivo casu coniungendum, ut e. g. Gebëorglicre is mē faran to eâ mid scipe minum, þänne faran mid manegum scipum on huntunge hrânes, securior sum navigans in fluvio cum seapha mea, quam navigans cum pluribus scaphis in balaenae venatione. Terminatione „ung, yng“, postea in „ing“ mutata, illud substantivum verbale denique participio praesentis assimile redditum est. Coniungebant nimirum participia praesentis verborum transitivorum cum accusativo, quem casum recentiores prisci discriminis obliti, cum substantivo verbali coniungere non amplius dubitant. Dicunt igitur hodie: He was punished for stealing a horse. The taking the chief conspirators prisoners relieved the king of a heavy sorrow. Sed recentiorum tantummodo is usus est, neque enim reperitur apud Chaucer, John Gower, eorumque aequales, quibus „hunting, living, taking, beginning, ending etc. nihil nisi substantiva verbalia sunt, quod ex genetivo illas formas sequenti apparet.

Ex omnibus his manifestum erit, articulum determinativum reducendum esse ad triplicem naturam prisci pronominis þë, þeó, þät, determinativam, demonstrativam et relativam.

Vis autem determinativa nunc quoque conservatur:

1) Ante pronomen relativum, ubi pro articulo etiam „that“ ponere licet. (Vide pag. 4. 1.)

2) Ante comparativum, ut e. g. in vulgari illa salutatione: How are you? — All the better for seeing you, quomodo vales? Eo melius, quia te video.

3) Determinativa vero et relativa natura vocis „the“ pariter conspicua fit in illis sententiis, in quibus duo continentur comparativi quorum alter alteri correspondet, ut e. g. in: the dearer the better etc. Est enim vocula „the“ nihil aliud nisi antiquus casus instrumentalis demonstrativi et relativi, qui apud antiquissimos scriptores haud raro occurrit, ut e. g. in: Symle bið þý heardra, þý hit hreóh väter svearte saestreâmes svidor beátað, semper eo durius fit, quo saevius asperae undae, nigri maris fluctus, id pulsan. Apparet primam voculam þý (the) latino pronomini „eo“ similem, ergo determinativum esse, alteram vero pronomini „quo“ respondere, ergo relativi vim et naturam habere.*)

4) Mera relativi natura denique voculae „the“ inest ante pronomen „which“ ubi vero nunc supprimi solet, (Vide pag. 11.) et in „the while, quo tempore, dum.

Ceteroquin articulus „the“ ad demonstrativam antiqui pronominis naturam utique referendus est.

---

*) Si quis vero dicit, „the“ ante superlativum, ut e. g. in: Your sister sings the loudest of all, verum esse articulum, et „laudest“ substantivi locum explere, non habeo quod obiiciam. Constat enim, antiquiores dixisse: „at the loudest“; praepositione igitur omissa articulus conservatus est.
